

Sygn. akt II KK 32/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w trybie 112 kpw w zw. z art. 535 § 5 kpk
w dniu 19 lutego 2013r.,
w sprawie **M. K.**

ukaranego z art. 121 § 1 k.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego, w części
dotyczącej orzeczenia o obowiązku zapłaty,
od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia
2012 r.,

- uchyla punkt drugi zaskarżonego wyroku;
- wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2012r. M. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 17 maja 2011r. w W., pomimo nieuiszczenia dwukrotnie nałożonej kary pieniężnej, po raz trzeci w ciągu roku, bez zamiaru uiszczenia należności wyłudził przejazd środkami transportu komunikacji miejskiej na szkodę ZTM, na łączną kwotę 504,28 zł; czyn ten zakwalifikowano z art. 121 § 1 k.w. i na podstawie tego przepisu ukarano obwinionego karą 100 zł grzywny; w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 121 § 3 k.w. zobowiązano obwinionego do zapłaty na rzecz ZTM kwoty 504,28 zł w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia; obwiniony został zwolniony od kosztów sądowych postępowania.

Wyrok ten, bez zaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 16 maja 2012r.

Kasację od wyroku, na korzyść M. K., w części dotyczącej orzeczenia o obowiązku zapłaty, wniósł Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 121 § 3 k.w. – polegającego na orzeczeniu na podstawie tego przepisu obowiązku zapłaty od ukaranego za wykroczenie z art. 121 § 1 k.w. M. K. w sytuacji, gdy przepis art. 121 § 3 k.w. przewiduje możliwość orzeczenia takiego obowiązku jedynie w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 2 tego artykułu. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 112 k.p.w. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k.

Przepis art. 121 § 3 k.w. jednoznacznie stanowi, że „w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 2 można orzec obowiązek zapłaty równowartości wyłudzonego mienia”. M. K. prawomocnie przypisano popełnienie wykroczenia przewidzianego w art. 121 § 1 k.w. W tej sytuacji przepis art. 121 § 3 k.w. nie mógł stanowić podstawy prawnej do orzeczenia obowiązku zapłaty. Obowiązek zapłaty jest innym środkiem karnym, przewidzianym w art. 28 § 1 pkt 6 k.w. Z treści art. 28 § 2 k.w. wynika, że środki karne można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Skoro zatem ustawodawca przewidział, że obowiązek zapłaty można orzec jedynie w przypadku popełnienia wykroczenia z art. 121 § 2 k.w., a nie w przypadku

popęłnienia wykroczenia przewidzianego w paragrafie pierwszym tego artykułu, to zawarte w punkcie drugim zaskarżonego wyroku orzeczenie o obowiązku zapłaty na rzecz ZTM kwoty 504,28 zł, pozbawione było prawnej podstawy. Powołanie zatem art. 121 § 3 k.w. jako podstawy orzeczenia środka karnego w rażący sposób ten przepis naruszało, a jednocześnie miało istotny wpływ na treść wyroku. Spełnienie przesłanek przewidzianych w art. 111 k.p.w. implikowało konieczność uchylenia wyroku w zaskarżonej części (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k.), bez wydawania orzeczenia następczego.

Wydatki postępowania kasacyjnego obciążają Skarb Państwa – art. 119 k.p.w. w zw. z art. 638 k.p.k.